

ELSA'S POPPENWAGEN

DOOR JOHANNA BREEVOORT

WAT was dat nu naar, al die vreemde menschen in huis. Zij haalden de serviezen uit de kasten, de bedden uit de ledikanten, de schilderijen van de muren. En op alle dingen plakten zij een nummertje in een blauw randje geschreven. 1—2—3—4—5. Elsa kon 't niet meer bijhouden, zij gaf 't op.

En moeder huilde en vader gromde maar. De jongens liepen met een nijdig gezicht door het huis, moesten helpen het beddegoed naar den zolder te slepen.

„Moeder, waar moeten we nu toch vannacht slapen?” had Elsa gevraagd, „waarom moeten de matrassen en de kussens naar den zolder en al onze kleeren?”

„Och kind, dat is het eenige wat we houden mogen, alles wordt verder verkocht, we houden alleen 'n tafel en wat stoelen, en pannen, en 't beddegoed over.”

„Waarom dan toch moeder, 't is toch van ons?” „Ach kleine babbelaar hou je mond”, riep Albert boos. Hij kon, als de oudste broer, zoo'n praatje hebben. „Zie je dan niet meid, dat moeder nog veel erger huilt?”

Elsa was bedroefd afgedropen gisteren. Vannacht slapen zij met zijn allen op den vloer van den zolder, waschten zich om den gootsteenbak. Vader zei: „We mogen nergens één hand aanslaan beneden.”

„Aan m'n poppenwagen ook niet?” vroeg Elsa ongelukkig. „Kleine Elsie moet toch slapen, paps.”

„Neen, je blijft er af en van de poppenwieg ook, 't is geen van beiden meer van jou.”

Elsa kon het niet begrijpen! Met haar vingertje in haar mondje, eene gewoonte, die zij al had in haar wieg, stond ze naar de vreemde menschen te kijken, die maar alles deden wat ze wilden, hier in hun huis. Het huis van paps en mammie.

„Elsie moet slapen”, zei ze eindelijk schreiend tegen den man die met haar poppenwieg in de eene en den poppenwagen in de andere hand naar de serre liep en daar de dingen neerzette bij een bloemenmand. Hij schoof de rieten stoelen er voor, ook al met een nummer er op en zei kortaf: „Er vandaan blijven kleine meid.”

„Elsie moet slapen.” Elsa stampte met haar voetje. „Brenghaar maar boven, bij je mammie.”

Het meiske draaide het hoofd om en keek in de goetdige, zachte ooggen van een oud mannetje met een grooten gouden bril op. Elsa kende het vriendelijke oude heertje: hij woonde een paar huizen verder in een veel kleiner huis dan het hunne. Elken dag wandelde hij voorbij met een paar kinderen aan zijn handen, die opa tegen hem zeiden. Elsa mocht niet spelen met de andere kinderen uit dat huisje, zij konden zulke leelijke woorden zeggen en zij liepen zoo ruw en wild door hun tuin. Daar hielden Elsa's ouders niet van.

„Pop wil in 't wagentje”, sputerde Elsa tegen.

Net kwam moeder beneden en trok haar dochttertje mee naar den zolder. Elsa met pop in haar rechterarm geklemd, liep bedroefd naar een bed op den vloer en lei daar haar kindje neer.

„Waarom mag ik niet mgt den wagen spelen mams?”

„Omdat alles morgen verkocht wordt.”

„M'n wieg ook?”

„Ja liefje.”

„De wagen ook?”

„Ja liefje.”

Moeder bukte zich over een groote waschmand waarin zij netjes allerlei onder- en bovengoed ging stapelen.

„Gaan we morgen weg, moeder?”

„Ja liefje.”

„Waarheen dan, mams?”

„We weten het nog niet. Ons huis is immers al verleden week verkocht, nu komen er andere menschen in wonen. We weten het niet kind.”

Het draaide Elsa in het kleine kopje: „Waarheen moeten wij dan, mams?”

„Kind ik weet het niet”, riep moeder wanhopig.

„Weet de Heere het ook niet, mams?”

De moeder keek op van haar werk. Haar lippen trilden in smart: „Ja de Heere weet het wel, maar Hij helpt ons niet”, antwoordde zij bitter.

God helpt niet. Ja het water was tot aan de lippen gestegen. Eerst haar man een jaar ziek, als gevolg de zaak verlopen, andere makelaars in huizen maakten van haar mans ziekte gebruik. Waar ze gelijk in hadden! De huizen sterk in prijs gedaald, verschei-

dene stroppen met slechte betalens, hypotheken werden opgeëischt. Verleden week werd, na het uitgesproken faillissement hun huis verkocht, nu gingen de meubelen er aan.

Neen, God hoorde niet, ondanks haar vurig gebed. Elsa keek moeder vol verbazing aan: „Helpt God niet mammie? Maar als we nu bidden?”

De moeder slikte een brok weg uit de keel en vervolgde zwijgend haar werk.

„Als we nu bidden moeder”, herhaalde Elsa dringend.

„God geeft het toch als we er om bidden. Paps heeft het toch zelf gezegd.”

De vrouw zuchtte. Mocht zij het Godsgehoof van haar zeven-jarig dochttertje vermoorden? Hadden zij niet altijd geloofd dat God uitkomst zou geven?

Wat kon Elsa zingen: „Opent uwen mond, eischt van Mij vrijmoedig”. Vroeger zong Elsa, omdat zij alleen naar de klanken luisterde: „Eischt van mijne moeder.” Toen had zij zelve het Elsa uitgelegd: „Je mocht van God vrijmoedig alles vragen. Net als je aan paps en mammie alles vraagt.” En vol geloof aanvaardde Elsa 's Heeren bereidwilligheid om te helpen.

„Niet moeder?” drong Elsa aan.

„Ja kind, moeder was in de war. God hoort ons wel als we er om vragen.”

Elsa aarzelde niet. Zij knielde neer aan moeders knie en zei eenvoudig: „Lieve Heere, mag ik alstublieft m'n poppenwagen houden? Amen.”

Moeder zag door haar tranen niet, waar Elsa heen-dribbelde. 't Kind liep naar beneden. Zij stond in de serre vol aandacht voor haar speelgoed. Waarlijk, nu stond het paard op wielen er ook bij, en de teddybeer lag in de wieg.

„Ik krijg van God de wieg en den poppenwagen”, betuigde zij hardop. Elsa stond achter het oude buurheertje, die juist aan een man met een opschriftboekje had gevraagd: „Hoe hoog zou dat speelgoed gaan, denk je? Zie je, 't is voor de bengels van mijn zoon, die zijn toch niets nieuws nut, en veel mag 't niet kosten.”

„Ach, 't brengt 'n krats op”, veronderstelde de man met 't boekje: „'t Is goed gebruikt.”

„Krijg jij van God jou speelgoed terug, kindje?” vroeg de oude heer meewarig. Zelf geloofde hij niet aan een Godsbestuur. Maar het geloof der kleine ontroerde hem sterk. Nu als 't aan hem lag, kreeg die kleine schat haar poppenwagen, zoo'n wrak dingetje vernielden zijn kleinkinderen toch in een wip. Hij zou er morgen wel op laten bieden.

Nog iemand anders had Elsa's betuiging gehoord. 't Was de schuldeischer op wiens verzoek Elsa's vader was failliet verklaard. In zijn hart had hij geen vrede met den loop der dingen. Het huis kocht hij zelf aan, en hij was van plan morgen flink door anderen te laten bieden om den boel op te jagen.

Hij wilde wel eens zien of die fijnen nu werkelijk door hun God geholpen werden: Voor zijn part hield hij alles aan zijn hielen, hij had eenmaal opdracht gegeven om zo goed als alles te bieden: de meubelen waren netjes onderhouden, je raakt het wel weer kwijt. Diep in zijn hart voegde hij er bij: „Ik kan de heele boel de lui nog teruggeven. Ik wil nu eerst maar 's kijken hoe ze zich houden, wanneer ze op straat staan.”

Nu trilde zijn ziel van pijn en wroeging na de stellige verklaring van die kleine: „Ik krijg van God

de wieg en den poppenwagen.” Nu zou hij morgen eens zien wie de sterkste was: God of hijzelf.

Als dat kind haar speelgoed hield, dan zou hij gelooven aan God, zonder Wiens wil geen muschje op aarde valt.

Intusschen knielde moeder neer op 't zelfde plekje waar Elsa zoeven haar gebedje deed. Bidden kon zij niet, zij strekte alleen hulpeloos haar handen uit tot den Eeuwige.

„Leer mij vertrouwen als Elsa”, stamelde zij eindelijk. „O, trouwe Vader, beschaam in ieder geval de hoop van mijn dochttertje niet.”

* * *

De verkoopdag brak aan met storm en plassenden regen. Oude menschen herinnerden zich de dagen niet van zulk een zwaren regenval: de wind hield over de beplaste wegen, als beekjes ritselde het regenwater naar beneden in de goten. In de tamelijk afgelegen buitenwijk tegen 't Noordwesten gelegen, zag je geen levende ziel. 'n Enkele waagde zich door de zwiepende regenstralen, waartegen zelfs geen parapluie hield.

In het huis van Elsa's ouders bleef het een „doeie boel”. De notaris met den afslager stonden onder den luifel, enkele opkoopters groeften bij elkaar met de regenschermen omhoog. Pakten zich op droge dagen de toeschouwers en kooplustigen open: je kon nu de lui tellen. Zelfs 't oude heertje verscheen niet: „Zulk weer is mij nu ook te haar hoor”, verklaarde hij tegen zijn dochter onder 't genot van een kopje koffie. „Ik heb eenmaal 'n rijksdaalder geboden voor 't heele speelgoedzootje: krijg ik 't niet, dan is 't mij ook ook goed. 'k Zou 't alleen jammer vinden, als 't geloof van die kleine meid werd beschaamd.”

„'t Heeft er alles van vader”, antwoordde zijn dochter. „Je ziet geen mensch naar de verkoopding gaan. Je zou er geen hond uitsturen.”

Intusschen ging de verkoopding dóór. De opjagers deden hun werk, maar er zat geen ziel of stemming onder de bieders, de prijzen liepen de hoogte niet in. 't Leek of de weinige aanwezigen suf of lusteloos waren. Op het bod van binnen werd slechts 'n enkele maal door „buiten” iets opgelegd. Och 't was maar een eenvoudig huishoudentje, 't mooiste was in den loop van het jaar allang voor brood verkocht.

Het oude buurheertje kreeg het speelgoed niet. Voor drie gulden werd het door „binnen”, de opdrijver van den faillissementaanvrager, gemijnd.

„'t Is niet meegevallen”, verzuchtte de notaris, nadat in de als 't kon nog toegenomen regenstraling, de weinig buiten verkochte meubelen werden weggevoerd.

„U hebt temet alles aan uw hielen gehouden mijnheer.”

„'t Is niet erg”, antwoordde de andere, in 't geheel niet teleurgesteld. Integendeel. Zijn geweten hamerde niet meer, de aanklagende stem in zijn binnenste zweeg. Hij kon goedmaken, wat hij bedorven had. De God van die fijnen had 't gewonnen, zond zelf dien verbazingwekkenden regen neer, die wegen en tuinen blank zette.

„Ik krijg van God mijn poppenwagen terug”, had dat kleine ding gezegd. Waar was dat lieve babbelte nu? Zeker bij moeder op den zolder.

De man liep naar boven: „Elsa, kom eens vlug hier”, riep hij hard. „Hier is je poppenwagen en je wieg, lieve meid.”

Met stralende oogjes ontving Elsa haar dierbare dingen terug. Vol liefde vlijde zij midden in den rommel haar pop in het wiegje. „Zie je wel”, zei ze triomferend tegen moeder een uur later, nadat vader in de huiskamer een heele poos met zijn schuldeischer had gesproken en beider gezicht voldoening verried: „Zie je wel dat ik alles mocht houden moeder!”

De schrikkelijke overstrooming in Zuid-Frankrijk bij Montauban, eischte vele slachtoffers. Hiernevens een foto van het overstroomde land.